

Dàn ý Kể về một cuộc gặp gỡ với các chú bộ đội

1. Mở bài:

- Lịch sử Ngày thành lập Quân đội nhân dân Việt Nam 22-12.
- Ngày 22-12 năm vừa rồi, trường em đã tổ chức một chuyến đi thăm các chú bộ đội (quân khu thủ đô, biên phòng, công binh...)

2. Thân bài:

- Không khí náo nức, hào hứng phấn chấn chuẩn bị chu đáo cho chuyến đi.
- Trên đường đi và niềm vui gặp gỡ:
 - + Dọc đường: Hát hò, hòi hò...
 - + Đến nơi:
- Các chú, các anh bộ đội: Vui vẻ, thân thiện, đón tiếp nồng nhiệt.
- Sau màn chào hỏi tương bưng, tất cả cùng đi tham quan nơi ăn, nơi ở, phòng truyền thống, khu vực luyện tập của đơn vị.
- Trên hội trường diễn ra cuộc gặp gỡ:
 - + Tất cả trở lại hội trường để nghe các chú, các anh nói chuyện (phần trọng tâm).
 - + Giới thiệu người nói chuyện.
 - + Nội dung câu chuyện: Kể về ai, về việc gì? Xảy ra ở đâu, trong hoàn cảnh nào? Nhân vật trong chuyện là người đang kể chuyện hay đồng đội, còn sống hay đã hi sinh?...
 - + Trong câu chuyện có những tình huống gay cấn, những chi tiết bất ngờ nào?
- Kết thúc cuộc gặp gỡ, đại diện học sinh lên phát biểu:
 - + Thay mặt thầy cô và các bạn cảm ơn sự đón tiếp, cảm ơn người nói chuyện.

+ Phát biểu cảm xúc: Cảm động, tự hào, biết ơn.

+ Hứa hẹn: Học tập và rèn luyện tốt, xứng đáng với thế hệ cha anh; sẵn sàng tiếp bước cha anh xây dựng, bảo vệ Tổ quốc.

3. Kết bài:

- Hiểu biết hơn về hình ảnh anh bộ đội và ngày 22-12.

- Cảm xúc dạt dào, mong có nhiều dịp gặp gỡ, giao lưu nữa để nâng cao hiểu biết và đời sống tâm hồn thêm phong phú.

Kể về cuộc gặp gỡ với các chú bộ đội - Mẫu 1

Nhân kỷ niệm ngày thành lập quân đội nhân dân Việt Nam, trường em tổ chức cho học sinh đi thăm một đơn vị bộ đội. Trong buổi gặp gỡ đó em được thay mặt các bạn phát biểu những suy nghĩ tình cảm của mình.

Xe dừng bánh, cả doanh trại bộ đội rộng lớn, sạch sẽ, ngăn nắp hiện ra trước mắt. Hội trường trang hoàng long lẫy, các bác các chú quân phục chỉnh tề, gương mặt rạng rỡ, tự hào. Chúng em quây quanh các chiến sỹ áo xanh, mặt các bạn hớn hờ, hãnh diện lạ thường! Chúng em hỏi các chú nhiều chuyện lắm, cả về lịch sử ra đời ngày 22/12 nữa. Giờ thì chúng em đã biết: Bác Hồ chỉ thị thành lập đội Việt Nam tuyên truyền giải phóng quân vào ngày 22/12 /1944. Ngay sau đó đội đánh thắng 2 trận liên tiếp tại Phây Khát, Nà Ngần...Đội ngày càng lớn mạnh và được đổi tên thành QĐND Việt Nam. Và từ đó lấy ngày 22/12 làm ngày truyền thống. Bây giờ thì em đã hiểu lịch sử ra đời của ngày 22/12, hiểu về truyền thống yêu nước và ý chí chiến đấu bảo vệ đất nước của dân tộc ta. Càng hiểu em càng thấy trân trọng và muốn khắc ghi vào tiềm thức để nhớ về một thời kì hào hùng với những con người quả cảm của một đất nước bé nhỏ mà kiên cường...

Chúng em còn được nghe kể nhiều về những chiến công anh dũng, hào hùng của những người lính cụ Hồ, về những tháng năm bôn ba chinh chiến chống kẻ thù xâm lược, những gian khổ hy sinh không thể diễn tả bằng lời. Đến thời bình, bộ đội đâu đã hết nguy nan: Những đêm tuần tra lạnh run người khi truy bắt tội phạm chống lại

những lực lượng thù địch phá hoại từ bên ngoài, những lúc giúp dân chống thiên tai, lụt lội... Nhìn gương mặt rắn rỏi, sạm đen vì nắng gió, nghe những câu chuyện kể và chứng kiến vẻ bình thản của những chiến binh, em thật sự thấy rất cảm động xen lẫn cả niềm tự hào, biết ơn sâu sắc... Trong dòng cảm xúc khó tả, ấy em lại được vinh dự thay mặt các bạn phát biểu những suy nghĩ tình cảm của mình: “Kính thưa các bác, các chú, chúng cháu may mắn được sinh ra và lớn lên trong một dân tộc anh hùng. Chúng cháu biết để có được cuộc sống hòa bình hôm nay, dân tộc Việt Nam đã phải đánh đổi rất nhiều, bằng cả nước mắt và máu xương của bao người đã hy sinh cho Tổ quốc. Để thể hiện lòng biết ơn của thế hệ mình đối với cha anh, chúng cháu hứa sẽ nỗ lực học tập, rèn luyện, tu dưỡng để trở thành những công dân có ích, góp phần nhỏ bé của mình xây dựng đất nước. Có như vậy mới xứng đáng với truyền thống cao quý của dân tộc, xứng đáng với sự hy sinh của bao thế hệ cha anh.” Em ngồi xuống mà thấy tay mình vẫn còn run, trái tim lâng lâng một cảm xúc bay bổng lạ kì.

Ánh nắng đã nhạt dần, chúng em chia tay với các bác, các chú trong lưu luyến. Buổi gặp gỡ đã khơi dậy những ước mơ trong em, tăng thêm lòng quyết tâm và niềm tin của em vào một tương lai tươi sáng. Em mong rằng các bác, các ông thật mạnh khỏe và thế giới này mãi được sống trong no ấm, hòa bình.

Kể về cuộc gặp gỡ với các chú bộ đội - Mẫu 2

Nhân ngày 22 tháng 12, trường em đã tổ chức mít tinh kỉ niệm Ngày Quốc phòng toàn dân. Nhân ngày lễ lớn này, trường em đã mời đoàn cựu chiến binh đánh Mỹ năm xưa đến thăm trường. Em biết và đã được gặp người chiến sĩ lái xe Trường Sơn năm xưa trong Bài thơ về tiểu đội xe không kính của nhà thơ Phạm Tiến Duật.

Người chiến sĩ lái xe năm xưa vẫn tươi cười, trên ngực chú đeo rất nhiều huân, huy chương. Giọng nói của chú khỏe khoắn, âm vang, đõng dạc. Tiếng cười của chú rất爽朗 khoái khi về thăm trường. Chú đã trải qua rất nhiều năm chống Mỹ ác liệt nên trông chú già dặn, nhưng chú lại có một nét chỉ có người lính mới có, đó là nét vui tươi, yêu đời của người lính. Chú đã diện bộ quân phục mới nhất, trông chú rất nghiêm trang và trang trọng.

Em đến gần chú và chào to:

- Cháu chào chú!

Chú quay lại và cười với tôi, sau đó tôi và chú đã ngồi nói chuyện rất vui vẻ. Chú kể lại về người lính Trường Sơn kháng chiến chống Mỹ rất gian khổ và khốc liệt, Vào năm 1969, máy bay Mỹ ném bom rất nhiều vào nước ta, nó rải rác bom khắp nơi nên các chú khó mà vận chuyển được lương thực, thực phẩm, khí giới vào miền trong được. Nó đã chặn đường tiếp tế của quân và dân ta. Nhưng chúng ta vẫn kiên cường để chống lại bọn chúng. Đó là thời kì lịch sử đối với chú.

Vì trên tuyến đường Trường Sơn năm xưa giặc Mỹ đã đánh phá vô cùng khốc liệt, đã cày xới hàng loạt con đường, đốt cháy hàng loạt những cánh rừng và làng mạc. Trong số đó có làng của chú. Nên chú đã quyết tâm ra đi lòng vì đất nước, vì Tổ quốc của chúng ta. Chú vào Trường Sơn nhận nhiệm vụ chuyển lương thực, khí giới vào miền Nam. Trên chặng đường ấy chú và nhiều chú bộ đội khác đã nối đuôi nhau trên những chiếc xe vận tải. Những chiếc xe đó vẫn ngày đêm nối đuôi nhau ra tiền tuyến. Góp sức một lòng bảo vệ Tổ quốc. Chú nhớ nhất là chiếc xe mà chú lái ở Trường Sơn năm xưa, nó rất đặc biệt.

- Cháu biết không?

Bom đạn của Mỹ đã dội xuống như mưa, bom giạt bom rung đã làm những chiếc kính của xe vỡ tan. Ngoài những chiếc bị vỡ còn có đèn vỡ, mui của xe thì bẹp, méo. Có những chiếc xe thì không có cả mui, thùng xe thì bị vỡ và xước trông rất kinh khủng, không có một chiếc xe nào mà thùng xe lại không có vết xước cả. Thời kì đó, nước ta rất thiếu thốn về mặt giao thông vận tải, nhất là phương tiện giao thông của ta. Phương tiện đi lại rất khó khăn, đơn sơ, nghèo nàn. Nhưng chúng ta vẫn đánh Mỹ, kháng chiến đến cùng, đánh cho Mỹ phải lui. không khác nào châu chấu đá xe. Chú còn nhớ rất nhiều kỉ niệm về thời kháng chiến chống Mỹ. Trên các ca-bin của bọn chú tưởng chừng ngồi trên đó rất sợ vì bọn chú thì cứ lái cho xe chạy tưởng như không thể nào ngồi vững được. Lâu rồi cũng thành quen, vì trên có ca-bin những chiếc xe do bọn chú điều khiển không có vật nào che chắn trước mặt

nào gió, nào bụi, nào mưa. Gió Trường Sơn thổi vào mặt ù ù, tưởng chừng như ai tát mà đau, nó mang theo rất nhiều bụi của con đường Trường Sơn. Gió lửa vào cay mắt như thấy con đường chạy thẳng vào tim mình vậy. Thấy sao trời đẹp lung linh, cánh chim bay đột ngột nó như ùa thẳng vào buồng lái các chú ngồi như vậy. Ấy thế mà nó cũng chẳng làm gì được bọn chú đâu. Bọn chú vẫn đi, mọi người thì bảo Trường Sơn bụi lắm, con đường bị bom Mĩ cày xới ngày và đêm nên rất bụi. Xe của các chú đều không có kính nên bụi vào mắt bị cay xè. Cay như cho ớt vào mắt. Tóc thì bạc trắng, bạc như người già, mặt thì lấm lem. Thế mà đến khi ngủ chẳng ai cần rửa mà lại phì phèo châm điếu thuốc hút. Ai nấy cũng nhìn nhau, ngộ thật và các chú cười rất vui. Những lúc đó những lúc vui nhất trên chặng đường đi đánh Mĩ. Người ta bảo quá đùng Trường Sơn đông nắng, tây mưa - Ai chưa đến đó như chưa biết mình. Nó đúng lắm vì những ngày mưa ở đông Trường Sơn là những ngày mưa rất ác liệt. Những ngày mưa thì rất khổ, ngồi ở trong xe mà mưa tuôn, mưa xối như khi ta ở ngoài trời. - Mưa rất lớn làm xây xát cả da, thịt có trải qua chúng cháu mới biết được sự vất vả như thế nào. Nhưng sự sôi nổi, trẻ trung của người lính như bọn chú thì cũng dần quen thôi. Những lúc mưa ngừng bọn chú vẫn chưa cần thay áo và bọn chú vẫn tiếp tục đi. Vẫn cảm vô-lãng lái hàng trăm cây số nữa cũng đâu có gì. Vì gió lửa vào quần áo lại khô nhanh thôi. Cứ như vậy bọn chú đi suốt ngày, suốt tháng. Những ngày tháng khó khăn, gian khổ như thế mới thực sự hiểu được sức chịu đựng của chúng ta là vô cùng kì diệu.

Những chiếc xe không có kính cũng thật là thú vị với cả không gian rất rộng lớn được các chú thu hết ở trong buồng lái mà.

Tâm hồn của người lính, người chiến sĩ rất vui vẻ, vui tươi phơi phới thật đúng là Xẻ dọc Trường Sơn đi cứu nước - Mà lòng phơi phới dậy tương lai. Các chú gặp nhau rất vui vẻ, gặp nhau trên đường đi, cười với nhau, và một cái bắt tay thật ý nghĩa. Bắt tay qua cửa kính có sự hội tụ to lớn; hội tụ trở thành gia đình, họp thành tiểu đội, quây quần ẩm cúng, bữa cơm đạm bạc quanh nhau giữa rừng. Hình ảnh bếp lửa Hoàng cầm mà bọn chú quây quần bên nhau mỗi ngày rất vui. Tình cảm của bọn chú lại ngày càng sâu sắc với những kỉ niệm vui tươi. Tuy xe không có kính nhưng ở trong xe có một trái tim, trái tim của người chiến sĩ rất sôi nổi trẻ trung và đầy sức

sống, lạc quan, yêu đời. Các chú một lòng vì đất nước, một lòng vì miền Nam ruột thịt. Cùng với những cô gái thanh niên xung phong họ đã làm nên lịch sử. Họ đã là mục tiêu ném bom của máy bay Mỹ. Họ một lòng yêu nước, họ đã mặc những bộ quân trang màu trắng để làm mục tiêu cho xe chạy, họ đã làm nên kì tích. Họ đã hiến thân thể mình để hy sinh vì độc lập, tự do của Tổ quốc.

Chiến tranh đã làm tổn hại bao nhiêu sinh mạng vô tội, họ đã vì mình mà hi sinh tất cả vì Tổ quốc. Chúng ta phải có trách nhiệm đối với đất nước. Bây giờ đất nước ta đã hoà bình, đã được độc lập, tự do. Vì vậy chúng ta phải giữ gìn nền hoà bình, độc lập thật bền lâu.

Sau cuộc mít tinh, em và chú bộ đội đã chia tay nhau và hẹn một ngày nào đó em và chú sẽ được gặp lại nhau. Nhìn chú vẫn sáng ngời, em ước mong sao đất nước ta sẽ phát triển không ngừng để không phụ lòng các chiến sĩ lái xe, các chiến sĩ vì đất nước mà không chịu lùi bước.

Kể về cuộc gặp gỡ với các chú bộ đội - Mẫu 3

Nhân kỷ niệm ngày thành lập quân đội nhân dân Việt Nam (22-12), trường tôi mời các cựu chiến binh về dự lễ. Tôi được thay mặt các bạn phát biểu những suy nghĩ của thế hệ mình về thế hệ cha anh đã chiến đấu, hi sinh để bảo vệ Tổ Quốc.

Trước khi bữa lễ bắt đầu, khoảng 7 giờ 30 phút thầy cô cứ chạy tới chạy lui để tập hợp và sắp xếp chỗ ngồi cho chúng tôi. Sau khi đã ổn định, có một chiếc xe “Zíp” chạy tới và đậu trước cổng trường tôi. Trên đó có 3 người đàn ông từ từ bước xuống xe, tôi đoán ngay là các chú bộ đội vì tóc ai cũng đã bạc hơn một nửa, ai cũng ăn vận bộ đồ lính, đầu đội nón cối, chân đi dép lốp. Hai bác khoảng năm mươi năm tuổi, một bác người cao lớn, lực lưỡng và giọng nói ôn tồn, trên mặt đầy vết sẹo chắc hẳn bác phải bị giặc hành hạ và tra tấn rất nhiều. Còn bác kia nhỏ con chỉ một chân. Khi di chuyển, bác phải chống nạng mà đi. Nhưng bác còn yêu đời lắm vì tôi thấy bác luôn nở nụ cười từ khi bước xuống xe. Tôi thấy thương các bác quá vì các bác đã cống hiến cho đất nước một phần xác thịt của mình. Tiếp đó là một anh

chiến sĩ, bước đi dứt khoát. Hình như anh là người mới, đi để học hỏi thêm. Anh và hai bác vào bước vào chỗ ngồi dưới sự hướng dẫn của thầy giám thị.

Sau lời giới thiệu mở đầu của thầy Hiệu trưởng, bác có thân hình lực lưỡng lên phát biểu ý kiến của mình. Bác kể cho chúng tôi nghe về nhiều chuyện lắm, kể cả chuyện về lịch sử ra đời ngày 22/12. Giờ thì chúng tôi đã biết: Bác Hồ chỉ thị thành lập đội Việt Nam tuyên truyền giải phóng quân vào ngày 22/12 /1944. Ngay sau đó đội đánh thắng 2 trận liên tiếp tại Phây Khắt, Nà Ngần...Đội ngày càng lớn mạnh và được đổi tên thành Quân Đội Nhân Dân Việt Nam.Và từ đó lấy ngày 22/12 làm ngày truyền thống. Bây giờ thì tôi đã hiểu lịch sử ra đời của ngày 22/12,hiểu về truyền thống yêu nước và ý chí chiến đấu bảo vệ đất nước của dân tộc ta. Càng hiểu em càng thấy trân trọng và muốn khắc ghi vào tiềm thức để nhớ về một thời kì hào hùng với những con người quả cảm của một đất nước bé nhỏ mà kiên cường...Chúng tôi còn được nghe kể nhiều về những chiến công anh dũng, hào hùng của những người lính cụ Hồ, về những tháng năm bôn ba chinh chiến chống kẻ thù xâm lược, những gian khổ hy sinh không thể diễn tả bằng lời. Đến thời bình, bộ đội đâu đã hết nguy nan: Những đêm tuần tra lạnh run người khi truy bắt tội phạm chống lại những lực lượng thù địch phá hoại từ bên ngoài, những lúc giúp dân chống thiên tai, lụt lội... Chúng tôi say mê theo dõi, im lặng, hồi hộp nói không nên lời.

Tôi nhìn lên khuôn mặt đầy vết sẹo nhưng gần bó tình người ấy, tôi không khỏi bồi hồi và xúc động. Đến phiên tôi lên đọc, những suy nghĩ và cảm xúc của tôi dâng trào:

- Kính thưa các bác, các chú ,chúng cháu may mắn được sinh ra và lớn lên trong một dân tộc anh hùng. Chúng cháu biết để có được cuộc sống hòa bình hôm nay, dân tộc Việt Nam đã phải đánh đổi rất nhiều, bằng cả nước mắt và máu xương của bao người đã hy sinh cho Tổ quốc. Để thể hiện lòng biết ơn của thế hệ mình đối với cha anh, chúng cháu hứa sẽ cố gắng học tập, rèn luyện bản thân để trở thành những công dân có ích, góp phần nhỏ bé của mình để xây dựng đất nước. Có như vậy mới xứng đáng với truyền thống cao quý của dân tộc ta, xứng đáng với sự hy sinh của bao thế hệ ông cha.- Vừa dứt lời tràn vỗ tay lớn vang lên. Anh và hai bác

cùng các thầy cô có vẻ hài lòng với ý kiến của tôi. Tôi ngồi xuống mà thấy tay mình vẫn còn run, trái tim lâng lâng một cảm xúc bay bổng lạ kì.

Bác nói nhỏ bên tai tôi rằng tôi hãy cố gắng làm những gì tôi đã nói và bác mong nó sẽ thành hiện thực. Sau khi giao lưu khoảng hai tiếng đồng hồ, có tiếng chuông thông báo đã hết giờ. Chúng tôi luyến tiếc nhìn anh và các bác bộ đội bước lên xe “Zúp”, họ vẫy tay chào tạm biệt chúng tôi với đôi mắt kì vọng. Có thể đôi mắt ấy muốn nói rằng các bác luôn kì vọng vào chúng tôi.

Sau buổi hôm đó, tôi luôn nghĩ đến những gì bác đã nói với tôi. Tôi tự hứa với lòng mình rằng: “Mình sẽ cố gắng trở thành một người công dân tốt, luôn biết hi sinh vì đất nước như bác đã từng làm”.

Kể về cuộc gặp gỡ với các chú bộ đội - Mẫu 4

Nhân ngày thành lập quân đội Nhân Dân Việt Nam, học sinh cả trường em được vinh dự chào đón những anh bộ đội cụ Hồ. Đã từ rất lâu, chúng em chỉ được hình dung các anh bộ đội anh dũng bất khuất qua những bài thơ, bài hát, bức tranh, nay được nhìn thấy các anh trong bộ quần áo màu xanh đầy ý nghĩa ấy thật là một dịp hiếm có. Là một liên đội trưởng của trường, em may mắn được các thầy cô cho phát biểu về cảm nghĩ của mình về thế hệ cha anh đã chiến đấu, hi sinh vì tổ quốc. Buổi lễ diễn ra, trước toàn thể các bạn học sinh, trước các thầy cô giáo yêu quý và những anh bộ đội, em bước lên bục phát biểu rõ ràng và đầy tình cảm.

Kính thưa các thầy cô giáo, kính thưa các anh bộ đội và các bạn học sinh thân mến. Để có cuộc sống hòa bình ngày hôm nay, để trẻ em được đến trường, để con người Việt Nam được sống trong tự do hạnh phúc thì đã có biết bao nhiêu thế hệ cha anh đã ngã xuống, họ không ngần ngại hi sinh tính mạng của mình đổi lấy sự hòa bình và độc lập. Ngày hôm nay em thật vinh dự khi được đứng trên này, nhân dịp ngày thành lập quân đội Nhân Dân Việt Nam để gửi tới thế hệ cha anh – những người anh hùng đất nước lời tri ân sâu sắc nhất. Thế hệ cha anh chúng ta đã phải trải qua biết bao nhiêu gian khổ, họ đã từng bị nô lệ, đã từng bị đàn áp đẫm máu. Họ phải trong cảnh nghèo nàn cơm không có mà ăn, nước chẳng có mà uống. Thực dân

Pháp, đế quốc Mỹ đã trải biết bao nhiêu bom đạn xuống mảnh đất nhỏ bé của chúng ta và cướp đi biết bao nhiêu tính mạng con người Việt Nam. Những người mẹ mất con, những người vợ mất chồng, những người con mồ côi cha, những người chiến sĩ mất đồng đội. Họ không những đánh đổi cả hạnh phúc cá nhân mình mà còn quyết tử cho tổ quốc quyết sinh. Có những người chiến sĩ bị giặc bắt họ thà chết chứ không chịu khai, họ phải chịu biết bao cực hình sống không bằng chết. Hẳn trong chúng ta ai cũng biết đến những cái tên như Phan Đình Giót, Nguyễn Văn Cừ, Võ Thị Sáu, Nguyễn Văn Trỗi... Họ đều là những người chiến sĩ cách mạng tiêu biểu cho tấm lòng yêu đất nước.

Chiến tranh đã lùi xa nhưng những vết thương trong lòng người vẫn còn mãi. Chát độc màu da cam vẫn để lại di chứng cho biết bao nhiêu con người. Vì đâu mà những thế hệ cha anh lại quyết hi sinh như vậy. Vì đất nước, vì nhân dân. Chúng ta không thể chịu sống hèn sống kém, chúng ta không thể sống mà không tự do. Hồ Chí Minh tiêu biểu cho ý chí sắt đá của thế hệ cha anh. Người đã làm nhiều nghề đi nhiều nước để tìm ra con đường cứu nước.

Vì thế chúng ta cần “uống nước nhớ nguồn” “ăn quả nhớ kẻ trồng cây”. Thế hệ cha anh đã hi sinh cả xương máu của mình để làm nên đất nước thì chúng ta những người sống trong cảnh hòa bình no đủ thì cần phải giữ gìn xây dựng đất nước giàu mạnh hơn nữa. Em xin thay mặt các bạn học sinh gửi lời cảm ơn sâu sắc đến thế hệ cha anh đã làm nên đất nước ngày hôm nay.

Kể về cuộc gặp gỡ với các chú bộ đội - Mẫu 5

Một buổi sáng đầu đông, nắng mờ nhạt trên từng ngọn cây, cái lạnh lẽo ấy không thể nào ngăn cản được sự háo hức của lũ học sinh chúng tôi. Hôm nay là ngày kỉ niệm ngày thành lập Quân đội Nhân dân Việt Nam, trường tôi tổ chức một buổi gặp mặt thân mật giữa lũ học sinh chúng tôi và những người đã từng xông pha trên mặt trận, chiến trường.

Tôi đến trường sớm hơn các bạn khác. Bởi lẽ đó là một ngày thực sự vô cùng đặc biệt với tôi vì tôi được đại diện cho hơn 600 học sinh trong trường đứng lên phát

biểu cảm hơn những người cựu chiến binh ấy. Sân trường hôm nay trang hoàng thật rực rỡ, tấm phông nổi bật dòng chữ “Chào mừng ngày thành lập Quân đội Nhân dân Việt Nam – 22/12/1944 – 22/12/2019”. Không khí lúc này thật náo nức! Từng tốp học sinh áo trắng, thắt khăn quàng đỏ đang nhanh chóng kê bàn ghế, sắp xếp chỗ ngồi để vào buổi lễ. Tự nhiên tôi cảm thấy vừa vui, lại vừa hồi hộp. Vui vì mình sắp được gặp những người lính năm xưa, hồi hộp vì chờ đợi những câu chuyện thú vị thời chiến.

Đúng 7 giờ sáng, đoàn xe đưa hội cựu chiến binh đã dừng trước cổng trường tôi. Vần phong thái của một người lính cụ Hồ năm xưa, các bác di chuyển nhanh chóng đến ghế ngồi của khách mời. Từ xưa, qua câu chuyện của ông bà, tôi đã vô cùng ngưỡng mộ ý chí kiên cường và lòng dũng cảm của những người chiến sĩ, nay lại được hội ngộ thế này, trong tôi không thể kìm nén được cảm xúc nghẹn ngào. Đó là những người đã để lại xương máu, nỗi đau, nước mắt nơi chiến trường, là người đã hi sinh hạnh phúc cá nhân để giữ lại từng tấc đất cho tổ quốc thân yêu.

Các bác kể cho chúng tôi những gian khổ nơi chiến trường. Dù đã được nghe qua những trang viết lịch sử, qua lời kể của các thầy cô bộ môn nhưng câu chuyện mà các bác mang tới mới thực sự là một thế giới sống động bởi họ là những chứng nhân lịch sử, những người đã trực tiếp cầm súng và chiến đấu cho tới giờ phút cuối cùng. Cả trường im lặng lắng nghe, thi thoảng có những tràng vỗ tay lớn vang lên và khá nhiều bạn đã bật khóc. Tôi đứng sau hậu trường, nhìn thấy những tấm huy chương lấp lánh trên ngực những người cựu chiến binh ấy mà càng thêm khâm phục và tự hào.

Bác nhớ nhất là cuộc chiến đấu chống tập kích bằng máy bay B52 đánh phá Hà Nội và vài tỉnh lân cận năm 1972 của Mỹ. Hồi đó giặc bắn phá ghê lắm, chúng điên cuồng trút từng đợt bom, Không quân Mỹ đã huy động tổng cộng 50% số lượng máy bay B-52, cụ thể là 197 chiếc trên tổng số 400 chiếc mà Mỹ sở hữu. Mà các cháu biết chúng ta đánh Mỹ như nào không? Bộ đội ta chỉ phóng khoảng 334 quả SA-2, khiến cho giặc Mỹ sửng sốt. Ròng rã chiến đấu suốt 12 ngày đêm, cuối cùng thắng lợi đã nghiêng về phía chính nghĩa.

Một tràng vỗ tay lớn vang lên, chột giọng bác chùng xuống:

Chính quyền ta còn non trẻ, giặc bắn phá như vậy cốt để phá hủy cơ quan đầu não của ta. Chúng nhấn tâm đánh vào cả bệnh viện, sân bay. Đồng đội của bác cũng đã hi sinh vì bom đạn của chúng.

Nói đến đây, bác lấy khăn tay lên chấm nước mắt. Không khí chùng xuống, những giọt nước mắt đã rơi. Đó là giọt nước mắt của lòng thương, của niềm khâm phục cho một ý chí chiến đấu hào hùng. Thay mặt các bạn, tôi đứng trước toàn trường và đồng dạc nói:

Thưa các bác, chúng cháu hiểu rằng để có được độc lập hôm nay là bao xương máu và công sức của thế hệ anh cha đã để lại nơi chiến trường. Chúng cháu rất biết ơn và vô cùng cảm phục với những hi sinh của thế hệ đi trước. Chúng cháu xin hứa rằng thế hệ trẻ ngày nay – những mầm non tương lai của đất nước, sẽ ra sức chiến đấu để gìn giữ từng tấc đất tấc vàng của tổ quốc, đồng thời cố gắng hết sức xây dựng đất nước ngày một hiện đại và phát triển hơn!

Tiếng vỗ tay vang dội cả một khoảng trời. Nắng đã lên xua tan đi không khí ảm đạm của mùa đông lạnh giá. Đó là ánh nắng của độc lập, ánh nắng của bầu trời tự do. Tôi ước mình sẽ được đắm chìm trong ánh nắng ấy mãi mãi và để làm được điều đó, không ai khác, thế hệ trẻ chúng tôi cần có bản phận phải học tập, rèn luyện thật tốt và có thể đem lại ánh nắng tự do cho mãi về sau.

Kể về cuộc gặp gỡ với các chú bộ đội - Mẫu 6

Để chào mừng ngày thành lập Quân đội nhân dân Việt Nam 22/12, nhà trường tổ chức cuộc gặp gỡ, nói chuyện giữa các chú cựu chiến binh tham gia kháng chiến chống Mỹ với học sinh chúng tôi. Đó là một buổi nói chuyện đầy xúc động. Với tôi, cuộc gặp gỡ này càng đặc biệt hơn, bởi vì tôi được vinh dự đại diện cho các bạn học sinh phát biểu những suy nghĩ về tình cảm và trách nhiệm của thế hệ sau với thế hệ cha anh đi trước.

Tôi đã có mặt tại trường từ sáng sớm. Sao tôi thấy hồi hộp quá! Sân trường hôm nay được trang hoàng thật rực rỡ. Phía khán đài, tấm phông xanh nổi bật lên hàng chữ trắng: “Chào mừng ngày thành lập Quân đội nhân dân Việt Nam 22/12/1944 – 22/12/2019”. Bên dưới là dòng chữ in nghiêng: “Gặp gỡ với những chứng nhân lịch sử”. Dường như một bầu không khí thiêng liêng và vô cùng trang trọng đang bao trùm cả sân trường.

Đúng 7 giờ 30 phút, buổi lễ chính thức được bắt đầu. Tất cả các học sinh đều mặc đồng phục, xếp hàng ngay ngắn. Trên khán đài, thầy hiệu trưởng cùng các thầy cô giáo đã có mặt đông đủ. Cả trường bỗng vang lên tiếng vỗ tay giòn giã. Toàn thể học sinh đứng dậy để chào đón một đoàn khách đặc biệt. Đó là các chú bộ đội, những người trực tiếp tham gia chiến đấu bảo vệ Tổ Quốc trong cuộc kháng chiến chống Mỹ cứu nước.

Sau nghi thức lễ chào cờ, thầy hiệu trưởng đọc bài diễn văn chào mừng ngày 22/12. Cả sân trường im lặng lắng nghe. Thỉnh thoảng, từng tràng vỗ tay nồng nhiệt vang lên, góp phần làm cho buổi lễ thêm phần sôi nổi. Giây phút chờ đợi rồi cũng tới. Một sĩ quan quân đội trong bộ quân phục màu xanh lá cây bước lên trò chuyện với toàn trường. Gương mặt chú kiên nghị và đôn hậu. Giọng nói của chú ấm áp và thân tình. Chú ôn lại những kí ức hào hùng của thế hệ các chú trong cuộc kháng chiến của dân tộc. Có lẽ phần thú vị nhất mà chúng tôi được nghe là những kỉ niệm có thật và xúc động vô cùng giữa thời chiến.

- Với chú, kỉ niệm sâu sắc nhất là trong lúc tham gia chiến dịch ở Nam Lào. Đó là một đêm mưa tầm tã. Đơn vị chú trên đường hành quân qua cánh đồng thì bị địch phát hiện và bắn phá dữ dội. Chú bị thương và lạc đơn vị. Do mất máu quá nhiều nên chú ngất đi. Tỉnh dậy, chú thấy mình nằm trên chiếc chõng tre. Bên cạnh là một bà má với nét mặt lo lắng, đang ngồi chườm khăn lên trán chú. Má đã tận tình chăm sóc chú cho đến khi chú hồi phục trở lại.

Chú im lặng một lúc rồi xúc động nói tiếp:

- Sau này chú mới biết má cũng có con tham gia quân giải phóng và đã hi sinh. Má xem các chú bộ đội như con của mình, luôn chăm sóc các chú rất tận tình. Mấy năm sau, trở lại ngôi làng xưa, chú không còn được gặp má nữa. Má đã mất cách đó không lâu do tuổi già sức yếu.

Mất chú như nhòa đi. Giọng chú nghẹn ngào, xúc động. Cả trường cũng im lặng hồi lâu.

Sau đó, chúng tôi đã hỏi các chú rất nhiều điều chúng tôi băn khoăn về thời chiến. Các bạn trong lớp tôi rất sôi nổi và hào hứng khi được đối thoại với các chú. Qua đó, chúng tôi đã hiểu hơn rất nhiều về những con người của thế hệ trước, về cuộc kháng chiến gian khổ nhưng hào hùng của dân tộc, về những mất mát đau thương mà cả dân tộc ta đã phải trải qua.

Cuối cùng, tôi thay mặt cho các bạn học sinh đứng lên phát biểu suy nghĩ của mình. Dù rất xúc động và hồi hộp, tôi vẫn nhận thấy ánh mắt khích lệ mà các thầy cô giáo và các bạn cùng lớp dành cho tôi. Điều đó đã giúp tôi thêm tự tin để bước lên, phát biểu bằng chính cảm xúc đang dâng trào trong tôi.

- Thưa các bác, các chú!

Chúng cháu là thế hệ may mắn được sinh ra khi đất nước đã hòa bình, thống nhất. Tuy nhiên, qua buổi gặp gỡ và trò chuyện hôm nay, chúng cháu đã phần nào biết được sự gian khổ và mất mát hi sinh của những người đi trước. Hiểu được điều ấy, chúng cháu càng khâm phục, ngưỡng mộ và tự hào về thế hệ cha anh. Chúng cháu càng trân trọng những giá trị của cuộc sống tự do mà chúng cháu đang được hưởng. Chúng cháu xin hứa sẽ chăm chỉ học tập để góp phần xây dựng đất nước ngày càng giàu đẹp. Cuối cùng, cháu xin thay mặt các bạn học sinh, kính chúc các bác, các chú và gia quyến luôn khỏe mạnh và hạnh phúc. Chúc các bác, các chú có một ngày 22/12 thật vui vẻ và ý nghĩa.

Tôi kết thúc bài phát biểu của mình trong tiếng vỗ tay ủng hộ của các bạn trong trường. Trong tôi dâng lên một niềm tự hào về dân tộc mình, về thế hệ cha anh đi

trước của mình. Tôi tự hứa với lòng mình phải sống sao cho thật xứng đáng là con cháu của đất nước Việt Nam anh hùng.

Kể về cuộc gặp gỡ với các chú bộ đội - Mẫu 7

Trong chúng ta chắc hẳn ai cũng biết ngày 22-12 là ngày gì. Và ngày này có ý nghĩa lịch sử rất lớn đối với dân tộc, với đất nước và với mỗi con người Việt Nam chúng ta. Nó không chỉ trở thành ngày lễ của các chú, các bác trong quân ngũ mà nó còn là ngày vui chung của mọi người trên đất nước Việt Nam.

Để kỉ niệm ngày thành lập Quân đội nhân dân Việt Nam, giáo dục học sinh truyền thống lịch sử lâu dài của dân tộc, trường em đã tổ chức một buổi tham quan Viện Bảo tàng Quân đội.

Chuyến đi này đã để lại cho em nhiều ấn tượng sâu sắc và nhiều bài học lí thú, bổ ích. Hơn thế nữa, trong buổi tham quan này, chúng em đã được vào Phòng Truyền thống của Viện bảo tàng, gặp gỡ những con người đã đi vào lịch sử dân tộc: Đại tá Bùi Quang Thận - người trực tiếp lái xe tăng tiến thẳng vào Dinh Độc lập Ngày 30-4; Đại tá Lê - người trực tiếp kéo cờ trong ngày Quốc khánh 2-9.

Cuộc trò chuyện thật là vui vẻ, bổ ích. Chúng em quây quanh hai bác.

Gương mặt ai ai cũng hớn hờ lạ thường; bởi trong lòng mỗi người đều có niềm hãnh diện đã được gặp mặt những người anh hùng trong lịch sử dân tộc Việt Nam. Linh Hương - lớp trưởng đứng lên thay mặt cả lớp hỏi thăm sức khỏe của các bác. Nhìn những tấm huân chương sáng lấp lánh trên ngực áo, em thấy một phần công lao của các bác trong sự nghiệp giải phóng dân tộc, giải phóng đất nước. Bác Lê dịu dàng hỏi:

- Thế nào, các cháu khỏe chứ? học tập ra sao?

- Có ạ, có ạ! Học kì một, lớp cháu hầu hết đều được học sinh giỏi, hạnh kiểm tốt đấy bác ạ. - Cả lớp nhao nhao.

- Thế là rất tốt, rất tốt. Các cháu đã thực hiện tốt năm điều Bác Hồ dạy, ngoan lắm!

Bác Lê gật gù:

Bây giờ các cháu muốn hỏi gì nào?

Một loạt cánh tay giơ lên nhưng Quý nhanh nhẩu giơ tay lên trước:

- Bác ơi! Tại sao có ngày 22-12 ạ?

Bác Thận gật đầu, mỉm cười rồi trả lời:

- Thế này cháu ạ! Vào ngày 7-5-1944, Tổng bộ Việt Minh ta ra chỉ thị cho các cấp sửa soạn khởi nghĩa và kêu gọi nhân dân “sắm vũ khí đuổi thù chung”. Không khí lúc bấy giờ sôi sục trong tất cả các khu căn cứ. Chính bác cũng cảm nhận được bầu không khí bận rộn. Tình hình thời cuộc lúc này rất khẩn trương, vào khoảng tháng 10-1944, lãnh tụ Hồ Chí Minh đã gửi thư cho đồng bào toàn quốc nêu rõ “Phe xâm lược gần đến ngày bị tiêu diệt... Cơ hội cho dân tộc ta giải phóng chỉ ở trong một năm hoặc năm rưỡi nữa. Thời gian rất gấp. Ta phải làm nhanh!”. Sau đó, theo chỉ thị của Cụ Hồ, Đội Việt Nam Tuyên truyền Giải phóng quân được thành lập ngày 22-12-1944 nhằm phát động phong trào đấu tranh cả chính trị và quân sự để thúc đẩy quá trình cách mạng tiến lên mạnh mẽ hơn nữa. Đội Việt Nam Tuyên truyền Giải phóng quân đã đánh thắng liên tiếp hai trận ở Phay Khắt và Nà Ngàn. Từ đó ngày 22-12-1944 đã trở thành ngày truyền thống của Quân đội nhân dân Việt Nam. Các cháu đã rõ chưa nào?

Bây giờ thì em đã hiểu xuất xứ ngày 22-12 qua lời kể của bác Thận, hiểu về truyền thống yêu nước và ý chí chiến đấu bảo vệ đất nước của dân tộc và đặc biệt là các chú, các bác trong quân đội. Càng hiểu nơi bắt đầu thì càng phải trân trọng, càng cần phải khắc ghi nó vào tiềm thức. Đó cũng là việc làm thể hiện lòng biết ơn của mình đối với các bậc tiền bối đã hi sinh để ngày lễ này càng có ý nghĩa và sâu sắc.

Kế tiếp là câu hỏi của Trang dành cho bác Lê:

- Thưa bác? Ngày Chủ tịch Hồ Chí Minh đọc bản Tuyên ngôn Độc lập tại Quảng trường lịch sử Ba Đình, bác là người trực tiếp kéo cờ Việt Nam lên cột cờ trong lúc mọi người hát Quốc ca. Cho cháu hỏi: Tâm trạng của bác lúc ấy như thế nào ạ?

- Đúng là lúc ấy bác giữ trọng trách nặng nề. Bác vừa mừng lại vừa lo. Các cháu có biết vì sao không? Mừng vì bác là người trực tiếp kéo cờ trong một buổi lễ hết sức quan trọng; rất vinh dự và tự hào. Lo là vì phải kéo cờ làm sao cho vừa hết bài Quốc ca thì cờ cũng phải kéo lên đỉnh cột cờ. Trong lúc đang kéo cờ thì bác có một cảm xúc rất khó tả nhưng vô cùng mãnh liệt: Sự xúc động đã lấn át trái tim bác. Lòng bác như muốn nói thật to: Việt Nam tự do! Việt Nam độc lập! Hồ Chủ tịch muôn năm!".

Khuôn mặt bác thể hiện rõ nỗi xúc động cứ đan xen vào nhau. em thấu hiểu rằng ngày 2-9 có ý nghĩa cực kì to lớn trong mỗi con người Việt Nam, làm đẹp thêm tâm hồn con người và làm vẻ vang thêm trang sử hào hùng của dân tộc Việt. Khuôn mặt mỗi thành viên của lớp 9A cũng khác nhau. Có người bộc lộ nét tươi tắn, sung sướng, hãnh diện và tự hào vì đất nước ta đã giành chiến thắng từ tay thực dân Pháp bằng rất nhiều nỗ lực phi thường, cũng có bạn vẻ mặt trầm tư, suy nghĩ. Có lẽ bạn đang nghĩ, để có được hòa bình, độc lập như hôm nay, dân tộc ta đã đổ không biết bao nhiêu xương máu, bao con người đã ngã xuống cho Tổ quốc quyết sinh.

Sau đó, bác Thận lại kể cho chúng em nghe về chiến thắng lịch sử ngày 30-4. Nhờ có lời kể của bác mà chúng em biết được chiến thắng lẫy lừng với sự lãnh đạo sáng suốt của Đảng, tinh thần yêu nước nồng nàn của nhân dân ta và sự giúp đỡ to lớn của bạn bè năm châu.

Chính lúc này đây, em thật sự cảm động. Sự biết ơn, niềm tự hào, một chút hãnh diện, một chút hổ thẹn đã tạo nên trong lòng em một cảm xúc khó tả. Em đứng lên phát biểu những suy nghĩ và tình cảm của mình.

Cháu xin thay mặt cho các bạn ngồi đây có đôi lời phát biểu. Thế hệ chúng cháu may mắn sinh ra đã được hưởng một nền hòa bình. Chúng cháu biết, để có được ngày hôm nay, cả dân tộc Việt Nam đã phải đánh đổi rất nhiều. Chúng cháu rất biết ơn các bác, những người đã hi sinh biết bao công sức và xương máu để bảo vệ đất

nước. Chúng cháu hứa nguyện sẽ nỗ lực rèn luyện, học tập và tu dưỡng đạo đức để mai sau xây dựng đất nước vững mạnh hơn. Và ngày mai bắt đầu từ ngày hôm nay. Ngay bây giờ, khi còn ngồi trên ghế nhà trường, chúng cháu sẽ cố gắng học tập tốt, để khi vào đời góp phần đưa nước ta sánh vai với các cường quốc trên thế giới. Chúng cháu sẽ tiếp tục kế thừa và phát huy những truyền thống mà cha anh đi trước để lại. Cuối cùng, cháu xin chúc các bác một sức khỏe dồi dào để công tác tốt.

Em vừa kết thúc câu nói, một tràng pháo tay rộn rã vang lên. Tiếp theo, chúng em cùng các bác đi thăm Viện Bảo tàng. Vừa đi, các bác vừa giảng giải cho chúng em về truyền thống yêu nước của dân tộc ta. Trời gần trưa, ánh nắng bắt đầu gay gắt, chúng em luyến tiếc chia tay các bác để lên xe ô tô trở về trường.

Buổi ngoại khóa tuy kết thúc nhưng đã để lại trong lòng chúng em biết bao cảm xúc. Đối với riêng em, đây là một dịp để nói lên những suy nghĩ của mình với thế hệ cha anh đi trước, tăng thêm lòng quyết tâm và niềm tin vào một ngày mai tươi sáng hơn.

Kể về cuộc gặp gỡ với các chú bộ đội - Mẫu 8

Nhân ngày Thành lập Quân đội Nhân dân Việt Nam 22/12, trường em tổ chức cho học sinh gặp gỡ và giao lưu cùng các chú bộ đội của đơn vị thành phố.

Hôm đó là một ngày Chủ nhật đẹp trời. Bầu trời cao, trong và sáng. Không khí trong lành và mát mẻ. Học sinh toàn trường tập trung ở trước cửa doanh trại nơi các chú bộ đội của Thành phố đang rèn luyện và học tập. Đúng bảy giờ ba mươi phút, đoàn học sinh của trường em đã ổn định tổ chức trong sân doanh trại để chuẩn bị dự phần lễ của cuộc giao lưu.

Nơi đóng quân của các chú bộ đội là một doanh trại lớn nằm trên một khu đất rộng cách xa trung tâm thành phố. Doanh trại được chia làm hai khu, một khu ký túc xá của các chú bộ đội, một khu hành chính làm việc của lãnh đạo. Đó là hai dãy nhà ba tầng khang trang sạch sẽ được sơn màu vàng dịu nhẹ. Giữa hai dãy nhà là một khoảng sân rộng lớn, có nhiều cây bóng mát. Sau lưng doanh trại là một khoảng đất lớn là nơi để các chú bộ đội tập luyện các thao tác chiến trường.

Trong phần lễ của buổi giao lưu, chú chỉ huy của đơn vị và cô hiệu trưởng lên phát biểu và tuyên bố lí do, sau đó đến phần giao lưu văn nghệ. Các chú bộ đội không chỉ là những anh lính dũng cảm trên chiến trường với những bước đi khỏe khoắn, vững chãi mà còn là những nghệ sĩ rất tài hoa với đủ mọi thứ tài lẻ như ca hát, đánh đàn, nhảy, múa kiếm, võ thuật, các tiết mục văn nghệ của các chú bộ đội và các tiết mục do học sinh và giáo viên nhà trường tổ chức được trình bày xen kẽ nhau, tạo thành một buổi giao lưu cực kì hấp dẫn. Đặc biệt là tiết mục kể chuyện cười của chú Lam. Chú Lam có dáng người cao, nước da trắng kiện và gương mặt chữ điền láu lỉnh với nụ cười rạng rỡ như mùa thu tỏa nắng. Trong tiết mục biểu diễn của mình, chú Lam kể rất nhiều những câu chuyện hài lí thú hấp dẫn đám học sinh chúng em. Có những câu chuyện lần đầu tiên chúng em được biết, có những câu chuyện mọi người đều đã biết nhưng qua cách kể chuyện hóm hỉnh và tài ba của chú làm, tất cả đều trở nên li kì và thú vị hơn bao giờ hết. Tiết mục kết thúc trong một tràng pháo tay vang dội như tiếng pháo, làm náo động cả doanh trại.

Kết thúc phần giao lưu văn nghệ, chúng em được chia nhau đi thăm quan nơi ở và tập luyện của các chú bộ đội. Mỗi nhóm học sinh sẽ được chính các chú dẫn đi thăm quan khuôn viên của doanh trại và giới thiệu về lịch sử của đơn vị cũng như nói về cuộc sống tập luyện hàng ngày. Tất cả mọi người đều rất vui vì tấm lòng cởi mở, thân thiện và hiếu khách của các chú. Nhóm chúng em may mắn được chú Lam làm “hướng dẫn viên”. Suốt buổi thăm quan, chú giới thiệu rất hay về cuộc sống hàng ngày trong quân đội. Theo lời kể của chú, chúng em được biết rằng mỗi ngày các chú phải thức dậy lúc bốn giờ năm mươi lăm phút sáng, vệ sinh cá nhân trong năm phút và đúng năm giờ phải có mặt trong hàng để điểm danh. Nếu ai vi phạm sẽ bị phạt kỉ luật, hạ thi đua và dọn vệ sinh trong một tuần. Sau đó toàn đơn vị sẽ tập kết ra khoảng đất trống sau doanh trại và bắt đầu tập luyện. Thỉnh thoảng trong câu chuyện của mình, chú Lam lại nói đùa một vài câu làm cả đám cười khúc khích. Việc tập luyện trong quân ngũ là một việc hết sức khó khăn và khắc nghiệt. Chú Lam kể ngày đầu mới vào quân đội, với cường độ tập luyện nghiêm ngặt, đã có lúc chú và các bạn của mình muốn từ bỏ, nhưng nghĩ đến quê hương đất nước, nghĩ đến nghĩa vụ công dân và lịch sử vẻ vang của dân tộc, các chú lại cố gắng kiên trì tập

luyện. Trong lời kể của chú Lam, em cảm nhận được những khó khăn mà các chú đã gặp phải nhưng còn nhiều hơn thế là niềm tự hào và hạnh phúc lấp lánh trong ánh mắt và trong nụ cười.

Sau khi được tham quan và trò chuyện cùng các chú bộ đội, chúng em được thưởng thức một “bữa trưa quân ngũ”. Mọi người cùng nhau ăn uống rất vui vẻ, các chú bộ đội rất nhiệt tình và thân thiện. Trong bữa ăn, chúng em đã học hỏi được một điều rằng phải ăn hết phần đồ ăn của mình và tự rửa chén bát sau bữa ăn. Quả là một cuộc sống với kỉ luật thép!

Cuối cùng của buổi giao lưu là phần hội. Chúng em được tham gia các trò chơi cùng các chú bộ đội như: kéo co, bịt mắt bắt dê. Quả là một ngày đáng nhớ. Cuối cùng và có lẽ cũng là phần mà lũ học sinh mong được nhất trong ngày là được các chú bộ đội hướng dẫn cách tháo lắp súng và các tư thế vận động trên chiến trường. Nhìn các chú bộ đội tháo lắp súng và thực hiện các thao tác mới chuyên nghiệp làm sao! Chúng em rất vui và tự hào vì được gặp gỡ và giao lưu với các chú bộ đội.

Kể về cuộc gặp gỡ với các chú bộ đội - Mẫu 9

Uống nước nhớ nguồn là truyền thống tốt đẹp của nhân dân ta từ bao đời nay. Trong buổi lễ kỉ niệm Ngày thành lập Quân đội nhân dân Việt Nam (22/12) năm nay, tôi đã được gặp gỡ các chú bộ đội và may mắn là người thay mặt các bạn để phát biểu những suy nghĩ của thế hệ mình về thế hệ cha anh đã chiến đấu, hi sinh để bảo vệ Tổ quốc. Giây phút ấy khiến cho tôi thực sự xúc động.

Buổi gặp gỡ được tổ chức tại hội trường của trường tôi. Từ sáng sớm, chúng tôi đã đến trường để chuẩn bị chu đáo mọi thứ để cuộc gặp gỡ được diễn ra tốt đẹp nhất. Tôi và vài bạn nữa mang khăn trải bàn từ nhà đi, đặt lọ hoa, chuẩn bị cả nước, hoa quả và bánh trái bày biện trên bàn thật đẹp. Buổi lễ được bắt đầu vào lúc 7h30. Các thầy cô giáo đều đã đến đông đủ. Lũ học trò chúng tôi thì háo hức chờ đợi. Cuối cùng thì các chú bộ đội cũng tới trong bộ quân phục màu xanh lá, với quân hàm và huy chương mà các chú có được trong suốt cả cuộc đời.

Sau nghi thức chào cờ, thầy hiệu trưởng đã đọc diễn văn chào mừng Ngày thành lập Quân đội nhân dân Việt Nam 22/12. Kết thúc bài phát biểu của thầy hiệu trưởng, một chú bộ đội thay mặt cả đoàn lên trò chuyện với chúng tôi. Chú là một người cương nghị với giọng nói sang sảng. Khuôn mặt chú đã hiện rõ dấu vết thời gian với những nếp nhăn. Thế nhưng, tôi ấn tượng nhất với chú là đôi mắt. Đôi mắt chú vẫn còn rất tinh tường và đặc biệt đó là một đôi mắt với ánh nhìn mạnh mẽ, cứng cỏi cũng có sự bình tĩnh. Đôi mắt ấy khiến tôi cảm thấy không có nỗi sợ quá lớn đối với chú ở hiện tại nưa. Có lẽ chú đã trải qua hết thảy những nỗi đau và sự sợ hãi, cũng chứng kiến những điều kinh khủng nhất rồi nên chú mới bình tĩnh, điềm đạm đến vậy. Chú kể cho chúng tôi nghe về cuộc chiến ác liệt mà chú và đồng đội của mình đã phải trải qua, cả những mất mát hi sinh trong mỗi trận đánh mà quân, dân ta cả quân địch cũng thế. Chưa bao giờ tôi thấy thấu hiểu và khâm phục những người lính trong cuộc chiến vệ quốc của ta đến thế. Nhờ có những hi sinh cao cả ấy mà mảnh đất của cha ông ta được giữ lại một cách trọn vẹn. Nếu không có họ, không biết đất nước này sẽ đi về đâu.

Chú cùng chúng tôi trò chuyện rất lâu. Chú cũng giải đáp những thắc mắc của chúng tôi về cuộc sống, chiến đấu của các chú trong quá khứ bằng một thái độ rất thân thiện và nhẫn nại. Không hiểu sao tôi thấy chú thật gần gũi và thân thiết giống như người người mà tôi đã quen biết từ rất lâu chứ không phải chỉ vừa mới gặp cách đây vài tiếng. Phải chăng do câu chuyện mà chú chia sẻ với chúng tôi chân thực quá hoặc cũng bởi vì cách chú lắng nghe chăm chú những câu hỏi ngô nghê của chúng tôi, và trả lời chúng một cách rất chân thành? Tôi cũng không biết nữa, nhưng dù sao thì tôi cũng thấy chú thân thiết hơn rất nhiều. Cuối cùng tôi là người thay mặt tất cả học sinh trong trường lên phát biểu suy nghĩ của mình. Dù rất hồi hộp nhưng tôi thấy ánh mắt khích lệ mà các thầy cô giáo và các bạn dành cho tôi, tôi thấy mình bình tĩnh hơn rất nhiều. Tôi bước lên bục phát biểu, hít một hơi thật sâu và phát biểu bằng cảm xúc thật của mình qua câu chuyện của chú:

- Thưa các bác, các chú, các thầy cô giáo và các bạn học sinh đang có mặt trong hội trường ngày hôm nay, cháu là Ngân, học sinh lớp 9A2. Cháu rất vinh dự khi hôm nay được đại diện cho toàn trường để lên đây, phát biểu cảm nghĩ của mình. Thực

sự là lúc này cháu rất run và hồi hộp - Hội trường cười ồ lên, khiến không khí yên lặng và căng thẳng cũng dịu đi không ít. Tôi thấy tự tin hơn rất nhiều - Chúng cháu may mắn được sinh ra khi đất nước đã hòa bình, thống nhất nên có rất nhiều điều chúng cháu chưa từng trải qua. Đặc biệt là những đau thương, mất mát trong cuộc chiến vệ quốc. Nhưng hôm nay, khi nghe các chú chia sẻ, cháu thực sự xúc động và cháu cũng hiểu hơn về mất mát, hi sinh và khốc liệt mà bất kì cuộc chiến tranh nào mang lại, chứ không riêng gì trên đất nước Việt Nam ta. Cháu cũng càng thêm ngưỡng mộ sự hi sinh và ý chí của lớp lớp thế hệ cha anh đã nối gót nhau vào chiến trường, tham gia cuộc chiến dù biết nó nguy hiểm. Lớp người trẻ tuổi chúng cháu sẽ luôn biết ơn những con người quyết tử cho Tổ quốc quyết sinh và trân trọng những gì chúng cháu đang có. Nhân ngày 22/12, cháu thay mặt cho tất cả học sinh, chúc các chú, các bác có một ngày lễ kỉ niệm thật vui vẻ, ý nghĩa. Cháu xin cảm ơn!

Dưới hội trường có tiếng vỗ tay lác đác rồi lớn hơn, vang hơn. Tôi cảm thấy mình vừa làm được điều gì đó thật lớn lao. Buổi gặp gỡ kết thúc thành công trong niềm vui và sự thấu hiểu.

Ánh nắng đã nhạt dần, chúng tôi chia tay các chú, các bác trong lưu luyến. Nhưng buổi gặp gỡ ngày hôm nay đã để lại trong lòng tôi một cảm xúc kì lạ. Đó không chỉ là sự biết ơn mà còn là cả sự tự hào về thế hệ cha anh và cả niềm tin và sự quyết tâm vào tương lai của tôi nữa.

Kể về cuộc gặp gỡ với các chú bộ đội - Mẫu 10

Xe dừng bánh,cả doanh trại bộ đội rộng lớn, sạch sẽ, ngăn nắp hiện ra trước mắt. Hội trường trang hoàng long lanh,các bác các chú quân phục chỉnh tề,gương mặt rạng rỡ, tự hào. Chúng em vây quanh các chiến sỹ áo xanh,mặt các bạn hớn hờ, hãnh diện lạ thường! Chúng em hỏi các chú nhiều chuyện lắm, cả về lịch sử ra đời ngày 22/12 nữa. Giờ thì chúng em đã biết: Bác Hồ chỉ thị thành lập đội Việt Nam tuyên truyền giải phóng quân vào ngày 22/12 /1944. Ngay sau đó đội đánh thắng 2 trận liên tiếp tại Phây Khắt, Nà Ngần...Đội ngày càng lớn mạnh và được đổi tên thành QĐND Việt Nam. Và từ đó lấy ngày 22/12 làm ngày truyền thống. Bây giờ thì em đã hiểu lịch sử ra đời của ngày 22/12,hiểu về truyền thống yêu nước và ý chí

chiến đấu bảo vệ đất nước của dân tộc ta. Càng hiểu em càng thấy trân trọng và muốn khắc ghi vào tiềm thức để nhớ về một thời kì hào hùng với những con người quả cảm của một đất nước bé nhỏ mà kiên cường...

Chúng em còn được nghe kể nhiều về những chiến công anh dũng, hào hùng của những người lính cụ Hồ, về những tháng năm bôn ba chinh chiến chống kẻ thù xâm lược, những gian khổ hy sinh không thể diễn tả bằng lời. Đến thời bình, bộ đội đâu đã hết nguy nan: Những đêm tuần tra lạnh run người khi truy bắt tội phạm chống lại những lực lượng thù địch phá hoại từ bên ngoài, những lúc giúp dân chống thiên tai, lụt lội... Nhìn gương mặt rắn rỏi, sạm đen vì nắng gió, nghe những câu chuyện kể và chứng kiến về bình thân của những chiến binh, em thật sự thấy rất cảm động xen lẫn cả niềm tự hào, biết ơn sâu sắc... Trong dòng cảm xúc khó tả, ấy em lại được vinh dự thay mặt các bạn phát biểu những suy nghĩ tình cảm của mình: “Kính thưa các bác, các chú, chúng cháu may mắn được sinh ra và lớn lên trong một dân tộc anh hùng. Chúng cháu biết để có được cuộc sống hòa bình hôm nay, dân tộc Việt Nam đã phải đánh đổi rất nhiều, bằng cả nước mắt và máu xương của bao người đã hy sinh cho Tổ quốc. Để thể hiện lòng biết ơn của thế hệ mình đối với cha anh, chúng cháu hứa sẽ nỗ lực học tập, rèn luyện, tu dưỡng để trở thành những công dân có ích, góp phần nhỏ bé của mình xây dựng đất nước. Có như vậy mới xứng đáng với truyền thống cao quý của dân tộc, xứng đáng với sự hy sinh của bao thế hệ cha anh.” Em ngồi xuống mà thấy tay mình vẫn còn run, trái tim lâng lâng một cảm xúc bay bổng lạ kì.

Ánh nắng đã nhạt dần, chúng em chia tay với các bác, các chú trong lưu luyến. Buổi gặp gỡ đã khơi dậy những ước mơ trong em, tăng thêm lòng quyết tâm và niềm tin của em vào một tương lai tươi sáng.